

உதயதாரைக—MORNING STAR.

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at two shillings a year, payable in advance.

அம் புத்தகம் சந்திசை ரூ. 2. ஆண்டுகள் (ரூ). மார்ச் மீ. ய. தேதி வியாழக்கிழமை Thursday, Feb. 10, 1848. [Vol. VIII. No. 3.]

TERMS OF THE PAPER.

For each copy—two shillings a year—PAYABLE IN ADVANCE.

To Subscribers who receive the Paper by mail, each copy, inclusive of postage—four shillings a year.

The difficulty of remitting small sums from distant places may be obviated by five subscribers uniting their subscriptions and remitting them together in a single pound note.

The names of Subscribers will be published; and all receipts of money will be regularly acknowledged on the last page of the Paper.

Subscribers on the Continent may receive the paper at four shillings a year; their papers having to be sent by mail, and a postage of one penny, being prepaid on each. This is exclusive of Continental postage.

Agents are requested to receive no subscriptions except in conformity with the above terms.

Advertisements will be inserted as heretofore at the rate of one penny and a half each line, reckoning the type at Brevier size of seven and a half lines to an inch.

All Notices of Deaths and Marriages will be chargeable as Advertisements.

Communications should be post paid to receive attention.

- POINT PEDRO—Mr. G. H. HALLOCK.
- JAFFNA—THE MISSIONARIES.
- TRINCOMALIE—Rev. J. WALTON.
- COLOMBO—MESSRS P. B. FERNANDO and SON.
- KANDY—Mr. L. LAWTON.
- BATTICALOE—Rev. J. GILLINGS.
- MADURA—Rev. C. F. MUZZY.
- DINDIGUL—Rev. J. RENDALL.
- MADRAS—P. R. HUNT, Esq.

[Continuation of medical Recipes.]

வைசுரி நிதானம்.

பிச்சிபெனும் வைசுரி செய்துணத்தைப் பேசுகுவேன் கேட்டருளும் பிரியமாகக் கச்சணியுமவையானே காய்ச்சல்வந்துகாணு மற்றைநாள் மணவலப் பரவினப்போலுச்சிதமாய்ச்சிமுனை கொண்டிருமுள் ளுடங்கியேழதன்ற்பழதுகாணும் அச்சமுடன்விறை விறைத்துக் கொல்லும்பத்தென்றயுளம்மறையதன் ல்முன்றெருளினாரே யக.

பணமுசன்ற செய்துணங்கேள் மாளே காய்ச்சல் பற்றும்நாள்நீர் கல்லுதீர்ச்சாயல் முனைகருக்கி குறிகாணுமதன்பின்னேழில் மொழியுக்கேள் நீர் கட்டிப் பழப்புக்கொண்டு நினைவாய்க்கேள் பத்தா நாள்நக்கமாக்க நோகத்தொப்புளளவுக்குவந்து வினையமாய்ப் பின்புறத்திலே மார்சிவீழ்ந்து கொ ள்லும் பத்தொன்பதாந்தனத்தே யஉ.

பூவூதி செய்துணத்தைச் சொல்லக்கேளும் பொ ற்கொடியே காய்ச்சல்கண்ட மற்றைநாளிலேவூயி குத்துடம்பெங்கும் பூரித்திட்டே ஏழாநாளுள்ளழகிப் பூசணிக்காப்போல நோவும்குத்துடல்வெதும்பி அழ க்மேலே நுவல்பண்ணப்பழம்போலே தண்ணீர்கட்டிப் பாணவையேபத்தாநாளிநுக்கி நெஞ்சிற் பத்தொன் பநாளன் முட்டுப்பண்ணிக்கொல்லும் யக.

தோற்பணயன் செய்துணத்தைச் சொல்லக்கே ளந் துடியிடையே காய்ச்சல்கண்டநாள் நாலவந்தி ன்தீர்க்கமாய் விட்டுவிடுந் தேகமெங்குந் தெரியுமே தடிப்புக்கண்டடையாளங்கள் கூற்றுவந்துநாடாமற் றங்களுதங்கள் குறிப்பறிந்துசெய்து பராபரித்துப்பார் த்தால் தேற்றமதாய்க்குமன் வருமென்றுரைத்தார் முன்றோர் தீடமுடனையாயுள்மறை சிற்சுத்தானே.

பெரும்பணயன் செய்துணத்தைப் பேசக்கேளும் பேதமறக்காய்ச்சல்கண்டவிரண்டநாளில் மரம் போலே சீர்மெலாந் தடிப்புக்கேரண்டே மற்றைநா ள் வரசரிச்சிக்குறன்ற்போலே நிரம்பவேளிக்கண்டத ற்பின்னெட்டநாளில் நிச்சயமாய்க்காய்ச்சல்விடுமீ யினதுபோலே கருகாமற்றவனவுகொண்டே யிருக்கு மாக்கிற் கருத்துடனே மருந்துசெய்து கருதிப்பாரேன் யடு.

இன்னும் வரும்.

கிறிஸ்து மார்க்க பிரபலியம்.

சுகோதரனே, அற்பசிமாதம் முன்றூர் தேதி எங்க ளுக்குள் கத்தருடைய கிருபையால் சம்பவத்த விரு ப்பமான காரியத்தை நீங்கலும் உங்கள் பத்திரங்க ளை வாசிப்பவர்களும் அறியும்பொருட்டு எழுதுகிறே ன், அதென்னவானால், ஒரு பிராமணனும் அவன் பெண்டிலும் இரண்டு பிள்ளைகளும் பின்னும் முன் னு பெண்களென்கருமாக ஏழுபெயர் அன்றைத்தின

ம் ஞானஸ்னனம் பெற்றார்கள். சித்திரைமாதம் ய. தேதி வேறு ஆறு ஆத்தமாக்களும் ஞானஸ்னனம் பெற்றது. இவர்கள் இந்நாள்வரைக்கும் இரகசிய த்தில் இருக்கிறார்கள். இம்முறை நடந்ததையும் அப் படி இரகசியத்தில் வைத்திருக்கவேண்டும், உங் கள்பத்திரங்களுநான் வாசிக்கும்பொருடெல்லாம் அ வைகளில் கிறிஸ்துவின்ரகசியம் விருத்திப்பெற்று வ ருகிறதோவென்று ஆவலுடன் பார்ப்பதுண்டு. அதுவு மன்றி அப்படிக்க கடிதங்களை எழுதுபவர்களுக்கு ந ன்றியுள்ளவனாகவிரக்கிறது என்பாடிக்கை. அல் லாமலும் சாத்தானும் அவன்வைகாரரும் தங்க ளாலானும்பட்டும் உலகத்திற்குவே செய்கொண்டு சுவீசேஷ முகாந்திரங்களுக்கு வினாதேடித் தீர்க்குரீக் ள். இம்முகாந்திரங்களைக்கொண்டுநாணாயிவை களை நமது சீனேக்காரியும்படி சொல்லுகிறேன்.

மேற்சொல்லப்பட்டவர்களில் ஒருபெண் அந்தத் தரம்பு பள்ளிக்கூடத்துக்குச் சேர்ந்தவள். இரண்டு பெண்கள் ஆதாரசாலக்குச் சேர்ந்தவர்கள், மிச்ச மாணவர்கள் பிராமணனும் அவன்சமுசாரமுமே. இ ந்த ஆதாரசாலையிலுள்ளவர்களைக் கிறிஸ்தவர்களா க்கப் பிரயாசப்படுவதைப்பற்றி ஏரோப்பையார்தா னும் சொஞ்ச இழப்பாட்டியமாய்ப் பேசினார்கள். ஆ ன்ற கிறிஸ்தவனுக்குக்கொண்டுமேகிலுந் தான் மாத தீரங் கிறிஸ்தவனுக்குக்கொண்டுமே, கூடியவளவும் தன் னெல்லவக்துறள்ள ஆரையென்கிலும் கிறிஸ்துவின் வழிக்கீழ்த்துக்கொள்வது கடனென்பது, என்மனது லொரு பிடிப்பான கோட்டாடு. “தரித்திரங்களுக்குச் சுவீ சேஷமறிவிக்கப்படுகிறது.” பரமண்டலத்திலே ஒரு பிராமணனும் ஒரு நீசனுஞ் சரியே. குணப்பட்டால் இருவர்பேரிலும் ஒருவிதமாய்ச் சந்தோஷிப்பார்கள். பூமியிலேன் அப்படியிருக்கக்கூடாது.

சேலத்துக்குக் கிழக்கே நார்பதுமலம் (நியாழி) தூரத்திலே ஒருபிராமணன் தன் சமுசாரத்துடனே வாசம்பண்ணியிருந்தான், அங்கே அவனண்ணன் உத்தியோககாரனாயிருந்தபடியால் அவனுக்குக் கீழ்க் கணக்கப்பின்வளையிருந்தான். மதிவாரென்றகிறிஸ்த கீரமத்திலிருந்த உபதேசியருடனே இந்த இராமணய ன் என்னும் பிராமணன் இரண்டுநேரநடிப் பழக்கமு ள்ளவருயிருந்தான். அவன் கையில் முதன்முதல் அகப்பட்டது குருட்டுவழியென்னும் புத்தகமும் வே தப்பொழிப்புமே. அந்தப் புத்தகத்தில் விக்கிரகாராத ளையைப்பற்றியே சொல்லியிருந்தது. அதை வாசிக்க கவாசிக்கப் பிராமணன் தன் தேய்வங்களை மறந்து விட்டான். பின்ன இன்னம் இன்னம் புத்தகங்க ளை வாசிப்பதுடனே உபதேசியாரும் அடுத்தடுத்துச் சொல்ல, எல்லாமாக ஒரே சத்தியகடவுளையும் அவ ருடைய துமாரன் இயேசுக்கிறிஸ்துவையும் அவனு க்குக் காட்டிக்கொடுத்தது. அவன் அண்ணன் இ வையெல்லாவற்றையும் மட்டிட்டு அவனை அதிக மதீகமாய் அலைக்கழித்தான். கடைசியாய் இவன் அவன் வீட்டைவிட்டுவிட்டான். பின்பு சின் னச்சேலம் என்னும்பட்டினத்திலே தன் பெண்சா திபின்னாகவள ஒரு இனத்தவன் விட்டிலே விட்டுத் தன் புடைவைகவையும் உபதேசியசங் கொடுத்து விட்டு நெட்டநெடுக என்னண்ணடைக்க ஓடிவந்து த னக்குக் குடியிருக்க இடந்தரவேண்டுமென்றும் ஆண் டவருடைய வழியைத் தனக்குப் படிப்பித்துத் தரவே ண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொண்டான்.

நிணயாத பிரகாரமாக இவன்வந்து எனக்கு ஆச் சரியம். ஆகிலும் அவனுடைய பேச்சும் உபதேசியா ற் அவனைக்குறித்தெழிய சங்கதியும் அதிசயமான தாயிருந்தது.

இரண்டு கிறிஸ்தவர்கள் குடியிருந்த ஓர் வீட்டிலே ஒரு ஆறையைக் கொடுத்தேன். பின்பு இந்ந நா வாயில் வருவேனென்று சொல்லிப் பிறப்பட்டுப் போய்விட்டான். அப்படியே குறித்தவனையில் அவ ன் தன் சமுசாரத்துடன் வந்திருக்கிச் சேலத்திலொ ரு மட்டிலிருந்தான். மற்றநாள் காலையில் அவன் என்னிடம்வந்து வேதப்பொழிப்புப் படிக்கவிரும்பினு ன். சேபம்பண்ணப் படிப்பிக்கவேண்டுமென்றுந் கேட்டுக்கொண்டான். அந்நாள்தொடுத்து நாடோறு ம் இவ்விரண்டு மணத்தியாலவேளை என்னுடன்வா சிப்பான். மற்றவேளைகளில் மற்றவர்களிடத்திற் ப டிப்பான். ஒரு தமிழ்ப்பள்ளிக்கூடத்திற் படிப்பிக்கிற வேளைதவிர மற்றவேளைகளில் வேதத்தை வாசிப் பான்.

சீலநாள் சென்றபின்பு தனது பூணூலைக் கழற்ற வும் தனக்கு ஒரு புதுப்பெயரைச் சூட்டவும் விரும்பி னான் கி ஞானஸ்னனம் பெறுகையில் சபைபல்தா

னத்திலேதானே கழற்றிப்போடலாமென்று சொன் னேன். நான் சொன்னது சரியோ தெரியாது. ஏனெ ன்றால் அவன் எங்களுடன் இருந்த காலத்தில் அவ னுக்குப்பூணூல் மெத்த மனவருத்தத்தைக்கொடுத்த து. அவன் கேட்டுக்கொண்டபடி அவனுக்கு தீட்டமா ன் என்னும் நாமமும், பெண்சாதிக்கு லூசியான் எ ன்னும் நாமமும், மகளுக்கு இலீதியான் என்னும் நா மமும், மகனுக்கு தீமோத்தேயு என்னும் நாமமுஞ் சூ ட்டினேன். மகன் ஒரு குழந்தை—பொடிச்சி பெண் பின்னாகப் படிக்கிற பள்ளிக்கூடத்திற் போய்ப் படி த்துவருகிறான். கத்தருடைய செபத்தையும் பத்துக் கற்பனைகளையும் பிராமணன் ஒருநாளையிற் பாடமா க்கிப்பின்பு தெலுங்குப்பாஷையிலே தன்மனையாட் டிக்குப் படிப்பித்தான். அவன் தெலுங்குப்பெண், த மீழும் பேசுவான் கொஞ்சம் வாசிப்பான், சீல கீழ மையிற் பிற்பாடு பிரசங்கம்பண்ணும்போது அவளு ள்மீருந்தான், அந்நேரத்தில் இருதயவலங்காரமுள்ளவ ர்கள் ஆபரணமுதலியவற்றிற்குள் சரிந்ததை அவ ன்கரிக்கத் தேவையில்லையென்று சொன்னவாக்கி யம் அவள் காதிர்கேட்டது. அப்போ அவன் பெண் னுடைமை அணியப்பாடானே என்றுபுருஷனைக் கேட்க அவன் மறுமொழிசொல்லத் தெரியாமல் எ ன்னிடத்தில் கேட்டான். நான் அதைப்பற்றி புதிய ஏற்பாட்டைக்காட்டி நெடுந்தாரம் பேசிக் கடைசியாய் ஆபரணமணவது அவசரமானதல்ல, அதில் தீ மையல்லாமல் நன்மையிலலையென்று முடித்தே ன். அவன் முதன்முதல் வந்தபொது மற்றக்கிறிஸ்தப் பெண்கள் அணந்திராததைக்கண்டு தானுஞ் சீல உ டைமைகளைக் கழற்றிப்போட்டான். இப்போவும் சேஷமாயிருந்தவைகளைக் கழற்றி வைத்துவிட்டான்.

மகள் கட்டியிருந்த தாலையையும் அவித்துப்போட் டான். இவள் பிராமண முறைப்படி ஆறுபாயத்தல் மங்கிலியந் தரித்தான். தாங்கள் சைவமதத்தைவிட் டுக் கிறிஸ்தமதத்தல் வந்திருக்கிறபடியால் தங்கள் பொருத்தனை இனிச் செல்லாதென்றும் அப்படிச் செல்லும்போதிலும் அவன் கிறிஸ்தவனாய்தான் க லியானம் முடிக்கவேண்டுமென்றும் அப்படியானால் த் தாலியின்த் தேவையில்லையென்றும் பிதாவெண் ணிக்கொண்டான்.

அற்பசி மாதம் முன்றூர் தேதி ஞாயிற்றுக்கிழமை காலையாராதனை மூளையில் வளையேபலு புத்தி சொன்னதன்மேல் முன்சொன்ன ஏழுபெயருக்கும் நமது தீர்த்துவ கடவுளுடைய நாமத்தினாலே ஞான ஸ்நானம் கொடுத்தேன். பூணூலை அந்நேரத்திற் கழற்றி பிடித்தின்மேல் வைக்கப்பட்டது. மீசியோ ன் சமுசாரத்தாரையன்றி வேறியாரும்ங்கே அந்நேர மிருக்கவில்லை. பத்துப் பதினாந்து தமிழ்மாதத்தீர ம்வாயில்கள்வழியாய்ப் பார்த்துநின்றார்கள்.

ரு. தேதி காலமே தீட்டின் என்பவன் என்னுட னே வாசித்ததன்மேல் மன வியாதுவமுள்ளவனாய் நிற்கிறதைக்கண்டு, என்னகாரியமென்றுகேட்ட, நான் போனநாயிற்றுக்கிழமை சனங்களுக்கு முன்பாக என்னைச் சத்தியகடவுளுக்கு கொடுத்ததமன்றி எ ன் வருணமுறையையும் விட்டுவிட்டேன். ஆகையா ற் சனங்கள் என் ஏற்பாட்டில் நிவையாய் நிற்கிறே னுமெனவென்தைக்கானே எண்ணியிருப்பார்கள் என் றான். அதென்னவானால் யூர்க்கிறிஸ்தவர்களாய் இரு ந்தவர்களுக்குத் தான் விருந்துகொடுக்கவும் அவர்க ள் கூப்பிட்டகாலத்தில் தான்போய்ச் சாப்பிடவும் ஓ ப்படி வித்தியாசமில்லாமல் நடக்க விரும்பினான் நான் கூப்பிட்டாலும் வந்து சாப்பிடுவானென்று நான் நினைத்தும் அப்படித் தணியவில்லை. ஏனென்றால் அப்படிக்கூப்பிடுவது என்வழமையல்ல ஒருவேளை வேதவாக்கியத்துக்கு வழவாயிருக்குமென்று மறுபெய ர் நினைப்பார்களென் றெண்ணினேன். ஆகிலும் இதைக் கேட்டவுடனே மனம்கிழ்ச்சியடைந்தேன். இ ந்தச் சாதிவித்தியாசமென்னும் பெருமிருக்க தவையி ல் நசுக்குண்ணைதிருக்கல் அது தீரும்பத தீரும்படிபிர் க்குமென்று தெரியும். அதின் பாழ்க்கடிப்புக்குஎல் லையில்லை.

தீட்டினமும் சமசாரமும் அழைக்கப்பட்டபடி இர ண்டுமணக்கு வந்து பிடித்துக்கருகாய் விந்திருந்த பாயில் உழக்காந்து உள்ளுக்கு நாணமிருந்தும் கூசா மல் எங்கள் போசனத்தைச் சாப்பிட்டார்கள். அ ந்நேரத்தில் பக்கத்திலுலாவீன்ற ஒரு உபதேசியம் வந்து சாப்பிட்டான். நானே வழமையாயிருந்த வித மாயிருந்து சாப்பிட்டேன். அவனுமதை ஓத்துக்கொ ண்டான். ஒரு சக்கரவர்த்தியின் மாளிகையில் விரு

ந்துகற்போய் இருப்பதிலும் அந்நேரத்தில் எங்களுக்கு சந்தோஷமில்லாது.

மற்றைநாள் தீட்டின் ஒரு விருந்தாயத்தம்பண்ணினான். பிராமணத்தயில்லாத ஒரு கிறிஸ்தவ கைம் பெண் அத்தற்குக் கையுதவிப்பண்ணினாள். மாமிசமும் அங்கே சமைக்கப்பட்டிருந்தது. நான் அங்கே போய் ராதிருந்தும் அந்தவிருந்து இன்மையானதாயிருந்ததென்றும் விருந்தர் எல்லாரும் சந்தோஷமாயிருந்தார்கள் என்றும் அறிக்கிறேன்.

அவ்விடத்திலுள்ள பிராமணரெல்லாரும் துறவிப்போனார்கள், பலரும் இவன் இப்படிவாங்குகள் முன்னோருடைய மதத்தை அசட்டை பண்ணலாமோவென்று துக்கித்துப் புலம்புவார்கள்.

இப்போ மனத்திருப்பினவான சகோதரன் தாழ்மையுள்ளவனாயிருந்து அறிவிவிடக் கிருபையிலும் வளர்ந்து அநேக சகோதரருக்குள் முதற்க்கையானவனாக இப்படி.

சேலம், பாதிர்யார்.

இவன் ஞானஸ்ரீனான் பெற்றதற்குமுன் எழுதியனுப்பினது. திருநெல்வேலிநாட்டிலே பிரமாதாவருஷம் கார்த்திகை நட்சத்திரத்திலே பிறந்திராமையனாகிய நான் பின்வரையிருந்த காலத்தில் பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போய் மடித்து வளரவரன் பிராமணப்பிள்ளைகள் செய்யவேண்டியதான காவலமாவல உச்சி நியமரிட்டைகளையும் விக்கிரகாராதணக்கடுத்த மற்றுந் தொழில்களையுஞ் செய்தவர்கேன். என்பெயர் இராமையன். நான் திருநெல்வேலியை விட்டு சேலத்தைச் சார்ந்த பட்டத்துறையென்னும் கிராமத்தில் கணக்கப்பிள்ளையாயிருந்த எனது அண்ணனுக்கு கிழாகவிருந்தேன். நான்நீதக் குறிச்சியிலிருந்து வருகிற நாளையில், இஸ்தேவானென்ற உபதேசியும் நாத்நானுவல உபாத்தியும் சனங்களுக்கு வேதத்தைப் படிப்பிக்கவென்றும் புத்திசொல்லவென்றும் வருவார்கள். நானும் அவர்களை என்ன சொல்லுகிறார்களென்றறிவோமென்று போய்க்கொண்டு திரிந்தேன். இஸ்தேவான் ஒருநாள் பேசினதைக் கேட்டமாத் திரத்தல் என்னவையாமல் எனக்குள் சந்தோஷமுண்டானது. குருடியெய்யென்றும் புத்தகத்தை அவர் எனக்குக் கொடுத்தார். விக்கிரகாராதண விண் என்று அதிலே சொல்லியிருக்கின்றது. நானதை வாசித்தலிட்டுத்து என்னம்பிக்கையும் தள்ளாடத்தொடங்கினது. இப்படியிருக்கிறவேளையில் அவ்விருவரும் பின்னொருநாள் வந்தார்கள். அப்பொழுது தயவாக எனக்குக்கள் வேதத்தைப் படிக்கத் தரவேண்டுமென்று கேட்க அவர்கள் ஒரு பழைய வேற்பாட்டுச் சரித்திரத்தையும் புதிய ஏற்பாட்டில் மத்தேயு சுவிசேஷத்தையும் தந்தார்கள். தருகிறபோது நீயிதைக் கவனமாய் படித்தால் பலனடைவாயென்று சொன்னார்கள். நானவைகளை வாசித்தபோது, யேகோவாவே சத்தியகடவுளென்றும் அவர் வானம் பூமி சூரியன் சந்திரன் நட்சத்திரங்கள், உயிர்த்தோற்றங்களையையும் மனுஷன்முதலிய எல்லாவற்றையும் பாடத்தவர் அவரல்லாதபடி நமது சாதிவாய்சொல்லுகிற முழுகிறகாலாவது மற்றும் செய்தவங்களைவகு படைத்தவர்கள்ல்லவென்றும் அறிந்தேன். நமது வேதமென்று சொல்லப்படுவது மாய்கையென்றும் நமது குலாசாரம் விண்கதைகளென்றும் இவைகளை நமது முற்பிதர்க்கள் கோர்த்துவதைத்தார்களென்றும் அவர்கள் சந்தேகிக்காதபடி நாமங்கள் மற்றவைகளையணுப்ப இவைகளைத் தாங்கிவருகிறோமென்று கண்டேன். வேதப்பொழிப்பை இவ்விதமாய் வாசித்துக்கொண்டு போகையில் பராபரணப்பற்றிய காரியங்கள் நல்லானைக்குப் பிடிபட்டன. ஆனால் எங்கள் வேதத்திலே ஒன்றும் இல்லை. எங்கள் தேவர்களுடைய போய், அணுப்ப, களவு, விபசாரமுதலியவைகளினால் நமக்கென்ன நன்மையுண்டாகும். கிறிஸ்தவேதம் இவ்வளவும் எனக்குக் கிடைத்திராத படியால் நான் குருடையிருந்தேன். என் சாதியாரான பிராமணரும் அப்படியே இருக்கிறார்கள் அவர்கள் அப்படி அறியாமையிலிருக்கிறது மாத் திரமல்ல, மற்றவர்களையுந் தங்கள் கள்ளப்போதணயினால் கெடுத்துப்போகுகிறார்கள்.

அஞ்ஞான மதபேதமை.

உலகத்தின்கண்ணிருந்த அல்லது இருக்கின்ற அல்லது இருக்கப்போகிற சாதியார் சகலரும் ஒரே உத்திரத்திலிருந்து பிறந்தவர்களென்று விவிலிய ஆகமம் போதிக்க, இதற்குமாறாக, பிரம சத்திரியவையியதத்திரரென்னும் நான்குசாதிகள் உண்டென்றும், அவர்கள் முறையே பிரமாவின் சீரத்திலும் புயத்திலும் அரையிலும் பாத்திலும் பிறந்ததிலும், அந்தணர் வேதம் ஒதுவதும், அரசர் படையெடுத்து ஊரைக்காப்பதும், வைசியர் உழவுமுதலிய வான்கம் புரிவதும், சூத்திரர்மேற்சொல்லியமுக்குலத்தோர்க்கும் ஏவல்செய்வதும் அவர்கள் கடமையென்பது சைவசமயாசார நிர்ணயமென்றுச் சொல்லுகிறார்கள். இந்நான்குபருணத்தவர்களையும்விட பிராமணர்சொல்லுகிற வேறுமொரு சாதிபுண்டி. அவர்களோ வெள்ளைக்காரர்களாக இலேச்ச்ச்சாதி. மிலேச்ச்சரென்பதற்கு அரித்தமென்னவென்று பிராமணரைக்கேட்டால், அவர்கள் ஆகசிகளென்றும், அல்லது அவர்கள் ஈனசாதிகளென்றும், அல்லது அவர்கள் இராட்சதகுத்தத்தோரென்றுச் சொல்லுகிறார்கள். அவர்கள் எண்ணப்பட்ட கடைசியாய் அவர்கள் சொன்னநியாயம் உண்மையாய் இருக்கக் கூடும் ஏனென்றால், இலங்காபுரியில் இராச்சியபரிபாலனம்பண்ணின இராட்சதனாகிய இராவணனைப்போல அவர்கள் வருடத்திற்கொருமுறை வெண்மைவடிவாக ஒருவிக்கிரகத்தை உண்டுபண்ணி அதை அபூத்தப்போடுகிறார்கள்.

இதெல்லாம் பிராமணப்பிரளி, இதைவென்ற பிரளி வேறில்லை. இவர்கள் வளமுண்டானால் வேதமோதர் தொழிலோகூட அரசர்தொழிலுந் தங்களுக்கென்றுகொள்ளக்கூடியதாயிருக்கும். வளமும் வலிமையும் இல்லாததனால் விட்டுவிட்டார்கள். அரசாட்சி சைவசமயிகள் கையிலிருந்துண்டானால் பிராமணன் என்னதிறந்துகொண்டதாலும் உயிரை வதைத்தாலும் அவர்களை ஒன்றுச் செய்துகொள்ளாமாட்டார்கள். ஏனென்றால், சைவசமய சாதாரண நிர்ணயப்படி சகலமும் பிராமணனுக்கு கடிமை. இதே கள்ளமதங்களின் மக்கமை

பாரிப்பாரில் அனேகவகை. காசியிலோர்வகையுண்டு. காசி சத்த ஸ்தலமாயிருப்பதாலும், அங்கே வாசம்பண்ணுகிறவன் எம்மதத்தவலையிருந்தாலுஞ்சர் அவன் சந்தேகமென்ற முத்தியடைவானென்றும் சொல்லியிருப்பதாலும் காசியீற பிராமணர் சகலவகையான பிராமணரிலும் மேன்சுலத்தோரென்றுச் சொல்லப்படுகின்றது. மேலும் காயாபுரி, சுகநாதபுரம் முதலிய சத்த ஸ்தலங்களில் வேறுவகையான பிராமணருண்டு. நாட்டார்வாரென்ற வேறுமொருவகைப் பிராமணரிருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஏதெகளாயும் பேதைகளாயும் இருந்தாலும் தாங்களே மேன்சுலத்தோரென்றெண்ணுகிறார்கள். கங்கை, யமுனை முதலிய நதிகளில் நீர்த்தமாயும்படி வருபவர்களுக்கும் நியமிட்டடைகளைச் செய்யும்படிக்கான வேறொருவகையான பாரிப்பாருண்டு. அவர்களோ கிழ்சாதிப் பிராமணர் அவர்கள் மற்றும் வகையான பிராமணர்கள் செய்யும் கிர்த்தியங்கள் செய்யக்கூடாது அதாவது அவர்கள் விவாகச்சுடங்காசுதல், பின்னகளுக்கும் பெயரிட்டுச் சடங்காசுதல் செய்யப்படுவதென்ற நிபந்தனையுண்டு. கங்காநதியில் ஸ்ரீமகவருபவர்களுக்கு வேண்டிய கிர்த்தியங்களைச்செய்து அவர்கள் செய்ய வேண்டியவைகளை அவர்களுக்குச் சொல்லிக்கொடுப்பதே இப்பிராமணருக்கிட்டவேலை. நதியில் ஸ்ரீமதம் ஒவ்வொருபரிடத்திலும் இருந்து கனக்கப் பண்ணுகவாய் பரித்தபகற்கிறதில் மெத்தச்சாவதானமாயிருப்பார்கள். வேலையொழிந்த வேளை

களில் தீரும்பச் சனங்கள் இஸ்நானத்திற்கு வருமளவும் விண்வே நேரத்தைப் போக்குகிறார்கள். மகாதீட்சணமான பொல்லாப்பிலேயே நானா விடுகிறார்கள். ஏனென்றால், வேலையில்லாதவர்களுக்குப் பசாசுவைகொடுக்கின்றதென்ற பழமொழி இவர்கள் வேறொன்றொன்றாகிறது.

இந்ததேசத்தில் எவ்விடங்களையும் பார்த்தாலும் பிராமணரே அதிகம் துன்மார்க்கர். இவர்கள் நடைவைய இந்துக்கள் அறியாமற் போகிறதில்லை அறிந்து பிராமணருக்கெனவேகலாம், பொய்பேசலாம், சனங்களை ஏய்க்கலாம், நாய்களையப்போற் சண்டைபிடிக்கலாம், திட்டலாம், கொலைபண்ணலாம், இவைகள் எல்லாவற்றையுஞ் செய்துபோட்டுக் கங்கையில் முழக்க காத்தல் விரவலைக்கீற் சகலகணங்களும் ஆதித்தவகைக் கண்ட பனிபோல அகன்று விடும். பாவஞ்செய்தல் அவசத்தம் என்று பிராமணர் கனவிலும் நினைக்கிறதில்லை—பல்லுமீனும் கீக்க கால்முக்க கழுவாமல் விடுகிறதே அசத்தமென்று நினைக்கிறார்கள். இவர்கள் கடலில் கள்ளக் கப்பல்விட்டு வரத்துப்போக்குப்பண்ணுகிறவர்களைப்பிடித்துக்கொன்று அவர்கள் பொருளையும் பறிக்கிற கள்ளக் கிருக்கருக்கு சமானமாயிருக்கிறார்கள். இவர்கள் என்ன அக்கிரமத்தையுஞ் செய்துபோட்டு ஒருநாளில் உலகத்தாருக்காக ஒன்றுச் சாப்பிடாமல் நோன்பிருக்கிறார்கள். காலிலே விவஸ்தம் பூண்டு கொண்டு தெருவிடின்றது ஊழியஞ்செய்த ஒரு பிராமணன் பாத்திர சீர்து இந்துக்கள் விழந்துமடிபட்டுத் தேண்டனிட்டதை நான் என்கண்ணரக் கண்டிருக்கிறேன். நான் இந்தியாவில் வந்ததன்பிறகு அநேக கொலைபாதகங்களைச் செய்ததற்காக அல்லாபாதகங்களைக்கொடுக்கவிரும்பும் மீதுப்பரியிலோருவன் தூக்குண்டிருந்தான். அவனோ தன் மறுபடி பிறந்தானென்ற எள்ளளவு பச்சாத்தாபமென்கிழங்கு காட்டவில்லை. ஆனாலுந் சனங்களோ அவன் மகாத்தமாவென்பபுகழ்நீந்தார்கள். ஏனென்றால் அவன் தன் மதாநுசார நியமிட்டடைகளைத் தவறாமலே அபூத்தித்து வந்தானும். சனங்கள் அவனைப் பற்றிச் சொன்னதென்னவெனில், அவனோ கொடும்பாலி ஆனாலும் அவன் தேவனென்று சொல்லத்தக்க அளவளவு சத்தையிருந்தானும். இவ்வகையான பொல்லாதவர்களைக் காசியிலுள்ளவர்கள்வண்ணுக்கிறார்கள். இதே அவர்களைவிடக்கும் பரிசுத்தம். பின்னை, நாங்கள் அவர்களில் எவ்வளவாகவிளங்கிக் கிறிஸ்துமார்க்கம் அவர்களுக்குள் பிரமலியப்படும்படி பிரயாசப்பட்டு, அவர்களுக்காகச்செய்யப்பண்ணவேண்டியது. சத்தம் அசத்தமென்பபவகையானதெனச் சரியாய் விளங்குவது கிறிஸ்துமார்க்கமேயல்லாமல் வேறொன்றும் இல்லை.

திருக்கோணுதமலை.

பிறக்கட்ட ஆவணி மாதத்தில், திருக்கோணுதமலையில், அப்துல்கன்னியென்னுமோர் துலுக்கனூடைய ஏழுடையதன் எப்பின்னாவன அனுப்பிக்கொண்டுபோய் அவளை விசுவநாதசுவாய் கோவிலுக்குப் பரிசுக் கமாயினார் கட்டிடில் விட்டு எழுத்தானவயின் கண்ணிற் குத்திச் சீவனை வதைத்த சண்டாளனை இம்முறை யாழ்ப்பாணத்திற்கு கூடிய சப்பிரீறிக் கோட்டில் விளங்கி அவனைத் திறவாரியாக்கி இதனடுத்தே வரும் பந்துள் மாதத்தில் அவனைத் திருக்கோணுதமலையிலே தானே விட்டு தூக்கிக்கொண்டுபோடும்படி தீர்மானம்பண்ணப்பட்டது.

மார்டர் செய்த மார்ட்டுவினையாட்டு.—தமிழருடையதைப்போங்கலுக்கு மற்ற நாள் மாட்டுப் போங்கல்செய்வதென்றொரு வழமையுண்டு. அந்தப் பரித்தியமெங்கும் வழங்கினாலும் திருக்கோணுதமலைப் பைத்தியம்திங்கை கவனக்கப்பட்டதக்கதாயிருக்கு.

அதாவது மாட்டுப்போங்கலிலுந்து சாயுங்காலம் சிலர் தங்கள் மாடுகளின் கோம்புகளின் தேர் சப்பிரமுதலியவற்றைக் கட்டி அலங்கரித்து ஆயிரக்கணக்கான சனங்கள் சூழ மேளதாள வாதத்தியங்களோடு உலாத்திரார்கள். முதலே குரலு அத்துல விசர்க்கு ரங்குமேலுங்கள் ஊண்டது என்றப்போல முதலேமீட்டு அதிலும் பெரியதழுமாடு. மேலும் அது வேருணத்தக்க அநேக சாமான்களை அணிந்திருக்குது. மேளதாளங்களோடு போகையில் மாடுகள் வேருண்டு சனங்களில் விழுவதுக் கடியின் கிருபையால் மோசமின்றிப்போய்விட்டது. அந்நேரம் மாட்டின் கோம்பிலே மாட்டியிருந்த செண்டையொரு செய்மரர்சோனகன் பிடுங்கின வேளையில் அவன் அடித்தாரர்கள். உடனே செய்மாரின் சிலர் தீரணுவர, அடித்தவர்களை எதிர்த்துவிட, போலீஸ் விதானமார் அகப்பட்டுவாங்கிக்கொண்டார்கள். இது காரியங்கோட்டுக்குப்போயிருக்குது. இதுதான் அஞ்ஞானிகள் தேவபத்தி— திருக்கோணுதமலையின் சைவருடைய கோமாயிசபாசனம்—இவர்களுக்குத் தகுந்த புத்திச் சொல்லவும் இப்படிக்கு முசீலி.

MORNING STAR.

Jaffna, February 10th, 1848.

CHRISTIAN EDUCATION AMONG THE NATIVES OF BENGAL.

The arrival of the Mail last week obliged us to publish the report of the examination of the Free Church Institution without any remarks, but we cannot allow the opportunity to be lost of congratulating the ministers of that church, and the public, on the continued success which attends its operations. The reader is fully aware of the strenuous efforts which have been made by the Hindus, in Calcutta, both orthodox and liberal, to break up this and every other institution conducted by Missionaries, in which secular education is combined with religious instruction. During the past year, the opposition has assumed a more formidable appearance than ever; meetings have been held by the most influential natives in Calcutta to concert measures for defeating the plans of the Missionaries, and it was at length resolved that every individual who permitted the children in his family to attend these seminaries should be expelled from society. The dread of their displeasure produced some little effect for a few days; but the agitation has died out. It did not last even so long as that of the association of the Dhurmu Subba, established fifteen years ago, for the purpose of reviving female immolation, and punishing those who had given their consent to its abolition. We hear of no meetings in which the penalty of expulsion has been inflicted on those who continued to patronise the Missionary seminaries, and we now learn with the greatest satisfaction that the Free Church Institution musters stronger than ever, and that the average attendance during the year has been *One Thousand and Ninety-six*. The natives must now be fully convinced that it is not by denouncing attendance at the Missionary seminaries that they can prevent the resort of scholars to them, or impede their success, and that it is only by the establishment of an institution, equal to that of the Free Church in the superior character of its instructions, and conducted with the same talent and energy, that they can ever hope to succeed in shaking this and other institutions; and the Baboos of Calcutta have not apparently public spirit enough for such an effort. Although the institution under Dr. Duff and his associates stands at the head of all the Missionary seminaries at this Presidency, there are others of a kind character running a career of generous emulation with it. The Institution of the Kirk of Scotland, of which the annual examination was held last week, numbers more than seven hundred scholars. We also publish,—without any emendation,—a letter addressed by a number of Native gentlemen to the Superintendent of the Bhowanipore Missionary institution, offering him their thanks for his efforts to benefit the children who are receiving an education in it. It is a spontaneous tribute of gratitude from Hindus of respectability for the gift of instruction, in which the doctrines of Christianity maintain a most prominent place, and will serve to encourage those who are labouring to instil evangelical truth into the minds of Native youth, and to shew how little the middling class of Hindu gentlemen participates in those feelings of hostility towards Missionary institutions which pervade the wealthy Rajahs and Baboos of Calcutta, who are supposed to represent the sentiments of the Hindu community.—*Friend of India.*

ABSURDITIES OF HINDU FAITH AND PRACTICE.

We know, from the Bible, that God made of one blood all nations; but the brahmins have made the people believe that there were four different kinds of men made at first, if not now. They divide the Hindus into four kinds; and they will scarcely allow that all the rest of mankind, aside from the Hindus, are men at all. They call us *melichhas*. I do not know what the word means. They sometimes say it means those who have been polluted—have lost caste, and sometimes, that it means those who are descended from *demons*, which last I suppose to be their real opinion of us, as I know that many of them think the English are the descendants of Rawan, a demon king of Ceylon, about whom they have many tales. At all events, the image of Rawan, which they make and destroy every year, is usually in the form of a gigantic white man. The brahmins say that they themselves are from the mouth of Brahmim; the Kshatriyas from his arm; the Vaissas from his thigh; and the Sudras from his foot. Then they say that those that came from the mouth of Brahma are set to teach the people; those from his arm, are next in rank,—and ought to be soldiers, princes, &c.; those from his thigh, ought to cultivate the ground; and those from his foot, to be slaves. So you see this was a very cunning scheme. They raised their ecclesiastical rank above all others, as the Catholic clergy did in the dark ages. In this way they could often get their share of regal power, though they pretended to give it up freely to others. In this again, they very much resemble the Romish hierarchy. They obtained exemption from being judged by human laws—under a Hindu Government a brahmin could not be

touched for any crime, not even for murder;—and at this, the Romish clergy have always aimed. All false religions are alike, at least in many things.

Thus of Brahmims there are a great many kinds. There is a caste of brahmims at Benares, who are acknowledged to be the highest in rank, because Benares itself is believed to be so holy, that any one who lives there will obtain salvation, whether he be a Hindu or not. I do not know what other brahmims are next these in rank—probably those at the great shrines, such as Gaya, Juggernath, &c. Then there are the village brahmims, who think themselves very high in rank, though most of them are very poor and ignorant. They say that they very much more holy than the Pryagwais and Gungaputrs. The pryagwais are the brahmims who attend at the bathing place where the Ganges and Jumna rivers come together. They are a particular class, and considered the lowest of all brahmims. They are not allowed to do any thing that other brahmims do; that is, they are never called on to attend marriages, nor to perform any of the ceremonies that relate to children, such as giving them their names, &c. Their whole business is to attend to the people that come to bathe, whom they teach what to do, and conduct through their supposed duties. They take very good care to get as much as possible out of every one that bathes; and as those, who come for this purpose, all come in one month, their labour and their harvest are soon over, and they spend the rest of the year in the most supreme laziness and idleness, and consequently in vice; for

“Satan will find something still
For idle hands to do.”

And so these brahmims are noted all over India for the lowest vices. Many of them live in great splendour too. The Hindus know their character, but this makes no difference to them; they never care how wicked a brahmim is, if he has neither eaten any thing forbidden to his caste, nor done anything wrong about his ceremonies. A pryagwal may steal, fight, curse, lie, rob—no matter; if he has washed himself, put his fingers in his ears, &c., all his right, then he is holy. This is a very shocking idea of holiness. They do not think that what we call sin makes a man unholy; but little, little things, such as not washing the teeth when it is customary, and the like—these make a man unholy. They are like the Greek pirate, who could rob and murder any day, but would not for the world eat meat on a fast day. I have seen Hindus worshipping a convicted thief, who was working in chains on the road, because he was a brahmim. Since I have been here, a man was hung at Mirzapore, the next station below Allahabad, for a great number of murders, who showed no signs of repentance; but the people praised him as a very holy man, because he had not neglected any of the ceremonies of his religion. They said, that he was a very bad man—shockingly cruel; but so holy that no doubt he was almost a god. In Benares they worship a man of this kind, simply because he was almost inconceivably bold and wicked. This is their notion of holiness. How much, then, ought you to pity them; and to labour and pray for the spread of Christianity amongst them. There is no religion but Christianity, which gives people anything like a proper notion of what sin is, or what holiness consists in.—*Letter of a Foreign Missionary in Northern India.*

THE POWER OF IMMORTAL MIND.

But with what forces in nature shall we compare mind? When witnessing the action of the great agencies of matter, we are often filled with amazement at their energies. The might of the billows of ocean, the resistless sweep of the tornado, the destructive violence of fire, the terrific power of steam, and the almost omnipotence of the volcano and lightning, though they may be mere blind material agents, can never be contemplated without a feeling of oppressive sublimity, and a deep impression of the “thunder of God’s power” as the Creator.—But we approach the contemplation of man’s intelligent, immortal spirit, and find that its power, though of another kind, rises above the agencies of matter. It spurns all the brute force which they wield, and by its own superior energies of thought and will, discovers the laws which regulate these mighty agencies, and make many of them subservient to its convenience and comfort. It is the power of mind that has enabled man to yoke the winds to his gallant sail; to lay his fearless hand on the curling mane of Ocean, and ride in safety and triumph over its topmost wave. It is this which has enabled him to chain the hissing steam to the car, and transport himself over land with the speed of a bird of the air. It was this that enabled a Franklin to pluck the plume of his fame from the lightning’s wing, unharmed by its deadly bolt, and a Morse to lay his message on that wing for an almost instantaneous transmission round the globe.

And then let us look back over the history of the world at the trophies of arts and science which mind has reared.

What stupendous monuments of its power stand along the track of past ages. Look at the sway which certain minds have held over earth’s millions century after century. What a tremendous impression of their existence and character have they stamped on their generation, and the generations following. Look over the earth at present on all the recent discoveries in the

arts and sciences—on the modifications and revolutions of human government,—on the march and daily triumph of civilization—on the great enterprises of benevolence and the propagation of Christianity. What mighty power is this that is spreading out its impulses over the very creation, and moving and heaving its masses of bustling activity? It is the power of intelligent, immortal mind; a power that can soar above this nether world, and making the heavens its observatory, discover new worlds in the far off realms of space, and travel in thought the circuit of the universe. What amazing energies does mind possess! And yet the present life is but the morning hour of its existence, and all the movements of its power which fill the earth, but the mere toys which it has made on the play ground of its infancy. For mind has the germ of powers that are yet to be evolved in its immortal manhood, compared with which its present capacities are perfectly infantile. Powers that are to be waked, and energized, and taxed with intense action, either in the employments of heaven or the struggles of hell, long ages after all the mightiest agencies of matter shall have worn themselves out, and ceased to be.—*Rev. Dr. Carroll.*

THIS TRANSIENT LIFE.

Amid earth’s day-dreams of business, pleasure or ambition, how few of the gay, thoughtless, busy multitude ask themselves in solemn earnest, Oh! what is this transient life! It is stealing noiselessly, but most rapidly away! How soon shall we all sleep in death! We look forward to the dying scene, knowing that it must come; and in a few days it will come. We shall feel that we are dying; we shall go through the scene, now shrouded in so much mystery. What, then, will the remembrance of earthly joys or woes avail to us.

How soon shall time sweep away in its wrecks every vestige of our earthly existence—crumbling these houses to the dust—burning up the earth on which we tread—and rolling away the blue firmament that canopies it. Ah! how soon shall we be looking back from the remote periods of eternity, through the long lapse of ages, to the few moments we passed in this rebellious world, in this infancy of our being. Oh! man, man—are you a thinking, rational, immortal being! And can you be regardless of such awful truths? Can you cling to this world and chain your soul to earth, and clog it with the vanities of time, when it struggles to be free from such trammels, and to soar to its native skies.

Oh! what will touch the heart of man? What will convince him that eternity is worth more than the fleeting moments of life—that the redemption of the soul from endless sin and suffering demands a thought? O God! send, send thy Spirit—interpose in mercy, or he is lost forever.—*Selected.*

PLANTS FROM EUROPE OVERLAND.—We have just seen a fine collection of Roses brought overland from England in the highest state of health and preservation, though six weeks out of the ground. They were deposited in rows betwixt layers of dry moss, the whole packed in a strong light wooden box, of which the lid was firmly secured by screw nails, with a slip of soft thick paper to keep out the air placed between the top and the cover of the box. This method of bringing plants from England is so simple and inexpensive, and seems to be so perfectly secure, that floriculturists need have no apprehension in resorting to it: an extra luggage box, with as many as will suffice for half a dozen gardens, would not at all overload an overland passenger. It can of course only be resorted to late in autumn or early in winter, so that spring may not have awakened them from their sleep before their arrival in India. The plants must be strong, healthy, and well-rooted—of course not too old or large; they must be carefully taken up, and packed moderately dry. In this state they will easily keep four months out of the ground in a cold climate, and even when coming to a tropical one through so dry an atmosphere as that of Egypt, will bear six weeks’ carriage without danger. We are not aware of the best mode of treating them on their arrival; that adopted by Mr. Elphinston with the parcel in question seems very excellent. Having first carefully potted them they were covered, in want of bell glasses, with bottles cut off by the neck, these being smeared with mud to diminish the force the sun’s heat and light on first exposure. Once begun to grow, no further care seems required than that bestowed on the ordinary rose in India.—Sir C. M. Wade mentions a method somewhat similar to this of bringing vine slips from Cabool to Lahore during the winter. Each slip was carefully tied round with numbda, and the whole made up in a faggot without any particular care: in this way they were transported, and they kept for a month without trouble.—*Bombay Times.*

MISSIONARY.—REV. D. POOR and MRS. POOR and MRS. WHITTELEY, widow of the late Rev. S. G. Whittlesey, of the American Ceylon Mission, and Mr. and Mrs. PERCIVAL of the Wesleyan Mission, embarked at Kats on the “Caroline,” for Colombo, yesterday. Passage for the party to England, except Mr. Percival, who will shortly return to Jaffna, has been taken on the Severn, Capt. Duncan, which is to sail about the 20th inst.

TO CORRESPONDENTS.—The Dialogue by "an Admirer" is received. It is rather too long and desultory for our short columns, but we will keep it on file, and may at some future time find room for it.

THE COLOMBO OBSERVER.—We beg to offer our thanks to our esteemed contemporary of the Observer for the favor of having published our Prospectus for 1848 with a recommendatory notice under his editorial head.

Last Saturday's Gazette contained the Drafts of two new Ordinances. It also contained some notifications which we have abridged for the benefit of our readers.

The Customs Officers announce that Entries of all descriptions 3 copies must be given—"one fairly written in words at length." Entries received from 10 a. m. to 3 p. m.

The Postmaster General publishes a Treasury Warrant the effect of which will be to let us have foreign Papers via Gibraltar, for 1d Postage in addition to what the Egyptian Govt. may levy.

An extract from a Governor's minute of 1846 is published, reminding the public that letters addressed by parties to Gov. Officers must be prepaid. It is a mistake to suppose that persons writing to the Postmaster General about their Letters or Parcels, can send their letters free, as "On H. M. S."—Obs. Feb. 3.

OVERLAND INTELLIGENCE.

By the last mail, intelligence has been received from England to the 24th Dec.

The excitement and distress which had prevailed for the last two months in the commercial Community had greatly subsided.

In some parts of Ireland frequent murders were perpetrated instigated in many instances by Romish priests. The subject has received the attention of parliaments, and a "Bill for the better prevention of crime and outrage in certain Districts of Ireland" has been enacted.

The Duke of Wellington in the House of Lords has stated most emphatically that war with France is inevitable upon the death of Louis Philippe, and has called upon Parliament to increase the Military establishment of the Country, and place the coast in such a state of defence as to render invasion difficult.

Lord George Bentinck in his place in the House of commons has moved for a select committee to enquire into the condition of our West and East Indian Colonies.

Much dissatisfaction is manifested on the part of the Dignitaries of the Church to the appointment of Dr. Hampden to the see of Hereford. Thirteen of the Bishops have signed a letter addressed to Lord John Russell calling upon him to recall the nomination. The Premier however remains firm, attributing the opposition of the clergy to a misapprehension of the principles of the learned Doctor. Parliament is adjourned to the third of February.

UNITED STATES.—The New York State election has gone against the Democrats. The Whigs have the ascendancy, and Henry Clay has been compelled to explain his views of the state of the country, especially the war relating to Mexico. He decidedly condemns the Polk administration, and its doings; declares that the United States neither desire to occupy Mexico, or annex it, and he states his belief that Polk is sick of war.

MEXICO.—The Mexican Government has superseded Santa Anna in command of the army, and General Rincon had been appointed to fill the command. Santa Anna protested against this violation of "his rights as the first magistrate of the nation," and refused obedience to the orders of the Government. In the mean time he had retired to Tehuacan.

The United States forces are reported to have captured Alexo and Orizaba, and also Mazatlan, on the Pacific. In the advance on Puebla a well known officer (Capt. Walker) had been slain in a kind of single combat, pierced by the spear of an enraged father, gounded to actual frenzy by the death of his son, whose fall beneath the arm of Captain Walker he had just witnessed. The father rushed forward, heedless of all danger, to revenge his child's death, and attacking the Captain with almost irresistible violence, plunged his spear into his body, and slew him almost instantly.

There had been much sickness in the United States army at Mexico, and from one tenth to one eighth of the occupying army were in hospital or dead from that cause. But general Patterson was about to leave Vera Cruz for Puebla and Mexico with 4,000 men.

[For the "Morning Star."]

NO GOOD REASON FOR DESPONDENCY IN THE MISSIONARY WORK.

The patrons of Foreign Missions in America, and perhaps the Missionaries sent to this Province, have, if I mistake not, often indulged in feelings of despondency in reference to the Ceylon Mission because of the badness of the moral character of the Hindus. They say the Mission has been established for more than thirty years. They say that the Gospel has been preached during nearly all this period; that great quantities of Tracts and portions of the Scripture have been circulated; that a great number of youths have been instructed in the rudiments of Science and of Christianity; that many hundreds of pounds sterling have been expended here; that much precious health has been sacrificed, and many valuable lives lost, and hitherto little apparent success has followed. Such is the view which many good people have taken of this Mission, and hence there has been a reluctance on the part of the candidates for the sacred Ministry, and a corresponding doubting, and hesitation, and lukewarmness on the part of Chris-

tians in general. In short, the bad character of the Hindus of this island, has been found to lead to a discouragement to missionary efforts among them.

In the Christian's philosophy, moral degradation can never, I think, be adduced as a ground of discouragement, or a reason for the want of success. If so, where would be our personal hopes of salvation? where our hopes of the conversion of the world? Nor, can the want of success among a particular portion of the heathen, at a given time and under given circumstances, be taken as an indication that such a portion of the heathen world cannot be converted. There may be some kind or other grand defect in the application of the means. Or, the appointed time by God, for the conversion of this portion of the heathen may not yet have come. When in his wise designs, God has determined to cause seed thus sown, to vegetate, spring up, and bear the fruits of righteousness, is beyond the precincts of human sagacity to discover. They have a plain duty to do, and an opportunity is now offered to do it. But they cannot expect success even in doing this duty, if they are not willing to commit the result entirely to God, and freely to surrender to him all the glory for its accomplishment. They have assurances enough that their labors shall not be in vain—although they appear to spend their strength in vain and for nought. What though the heathen do rage and imagine a vain thing? What though the kings even, take counsel against the Lord and against his Anointed? Shall not He that sitteth in the heavens laugh? Shall not the Lord have them in derision? Shall he not speak to them in his wrath, and vex them in his sore displeasure? And, what though the missionaries preach to a people who sometimes hear, but oftentimes appear as hardened and as stupid and senseless as the idols they worship? What though, for a time, the people persist in the utter rejection of every measure they may adopt? Must they abandon such a nation to their own folly and wickedness? Shall they withdraw from them the flickering lamp of life, just at the time, perhaps, when God may be about to light it up into a mighty flame?

Such notions of despondency are founded on a wrong principle. They exalt the judgment and the will of man, but degrade the judgment and the will of God. Therefore the missionaries here and their friends in America, need not be discouraged. Let them believe on God. It is God that makes all to come under his banner. Hence, let them be peaceful waiting, to see the time gladly. Let them do all that they can; then when their whole power is exhausted, and when they have done all that they should and could do, they may expect the coming of the Kingdom of God.

In the next place, experience has shown that the reformation of the world has never been an easy task. Noah, Lot, Abraham and Moses, experienced very serious difficulties in reforming their contemporaries. The prophet Isaiah laments that a very few only have heard his message. "Who hath believed our report and to whom is the arm of the Lord revealed?" When he had toiled through a long life and worn out his body in unwearied labours for the salvation of his countrymen, and exhausted his whole strength, he uttered the following lamentation: "I have laboured in vain and spent my strength for naught and in vain." So the tender hearted Jeremiah met with no better success. He deplored the degeneracy of his people; he grieved over their hardness of heart; his spirit sunk under the accumulated burden of his trials and his labours; and in an hour of despondency, he cried: "Oh! that my head were waters and mine eyes a fountain of tears, that I might weep day and night for the slain of the daughter of my people. Oh! that I had in the wilderness a lodging place of wayfaring men, that I might leave my people and go from them." Disconsolate prophet! how he sunk under the discouragements of his ministry. After an afflictive ministry of half a century, he was called to his reward above, leaving his depraved and ungrateful countrymen almost as bad as he found them. Almost all the prophets experienced similar difficulties. They found it no easy matter to reform men. What marvel then, if the missionary operations must be weighed in the same balance? Why should it be thought a thing incredible? Why should it appear a strange thing if the missionaries should meet the same unwelcome reception in the heathen as well as in Christian lands?

Besides, missionaries are sent to "a people of a strange speech and of a hard language." Like the preacher at home, they have to contend with all the natural opposition of the heart; and much more here than at home. They lift up their voice in the streets; they seize on every occasion; try every motive; ply every argument; employ all their eloquence; and exhaust their minds for arguments to refute the errors of the idolater and persuade him to embrace the holy Gospel. The missionaries must toil in an insalubrious climate, under the debilitating influence of a tropical sun, far from home and friends, and all that had become endeared in their native country; thus they must exhaust their strength and pour out their life, struggling with ill-health and expecting an early grave.

What is our conclusion then? Shall we say that the word of God has taken none effect? What if some—yea, what if many have not believed? Shall their unbelief make the faith of God without effect? By no means. In reference to these obstacles, it can only be said, that man is, "desperately wicked—the carnal mind is enmity against God—not subject to the Law of God, neither indeed can be." But supposing the obstacles are great, what influence ought such facts to have on their benevolent enterprise? Ought they to dishearten them and lead them to abandon the important work of evangelizing the world? No, they ought to clothe them, on the contrary, with Christian humility, to bring them for help to the foot of the cross; and they ought to quicken our diligence. Their, and our motto, in discouragements, should be, "Paul may plant, and Apollos may water, but God giveth the increase," &c. Their sufficiency is all of God. The work is vast, the enemy against whom they contend, is formidable and potent; but the weapons of their warfare are not carnal, but mighty through God, to the pulling down of strong holds. Therefore, let them believe on the all-sufficiency of God. The kingdom of God shall come as a thief. Consequently, the holy work of evangelizing this island should not be abandoned.

E. S. Whitehouse, Esq.	1	Valoo	1 copy
R. W. Davidson, Esq.	1	Carary	1
Mr. A. Santiagopully	1	Cander	1
Mr. C. Moorogasar	1	Vettivaloo	1
Mr. W. H. Phillips	1	Covinton	1
Mr. Henry Martyn	1	Vaitianader	1
Mr. Elisha Clarke	1	Aroomoogam	1
Thomas Clarke, Esq.	1	Caager	1
Mr. M. Weerpas	1	Solomon	1
F. G. Grenier, Esq.	1	Vaitilgam	1
Thomas Hardy, Esq.	1	Swaminathan	1
Mr. Asa Biglow	1	Aroonasalum	1

ODOOVILLE.

Rev. L. Spaulding	1 cop
Mr. N. Niles	1
Mr. W. Tennent	1
Mr. D. Nichols	1
Mr. J. K. Arnold	1
Mr. T. Dwight	1
Mr. E. Carpenter	1
Nathaniel	1
Mr. J. Page	1
Mrs. Eliza Merrill	1
Sinnatamby	1
Canapathy	1
Pathatamby	1
Ambalam	1
Joshua	1
Cadgamam	1
Casinathan	1
Fem. Boarding School	12
English School	8

MANEPY

Dr. S. F. Green	1
Rev. B. C. Meigs	1
Mr. E. S. Minor	1
Mr. J. Homer	1
Mr. S. Farrar	1
Tambar	1
Catheraman	1
Mr. Isaac Sayers	1
Mr. C. Jenkins	1
Mr. W. Sherrard	1
Mr. Geo. Taylor	1
Aroomoogam	1
Mr. S. Catherawaloe	1
Samuel	1
Jacob	1
John	1
Cauthan	1
Sannumogam	1
Moorogasar	1
2d English School	8
Mr. J. Everts	1
Mr. D. F. Thompson	1
Mr. L. Ripley	1
Mr. U. Gridley	1
Mr. E. Miller	1
Mr. J. Reed	1
Mr. D. Stowell	1
Mr. A. D. Eddy	1
Mr. G. Crawford	1
Mr. S. Dana	1
Mr. E. Walker	1
Mr. M. Winslow	1
Mr. P. Taylor	1
Mr. M. Merrill	1
Mr. B. Levis	1
Mr. C. Mann	1
Jacob	1
Daniel	1
Solomon	1
Sangarapully	1
Chinnatty	1
Supper	1
Seeny	1
Nagapper	1
Coomaran	1
Moodahitampy	1
Nallatamby	1
Simon	1
Canapady	1
David	1
Valharanian	1
Nanny	1
Namasivayam	1
Cartigasan	1
Cadralaloo	1
Sapapady	1
Cadrasan	1
Mr. J. B. Osgood	1
Mr. H. A. Rowland	1
Catigasan	1
Isaac	1
Josiah	1
Valan	1
Carty	1
Aseerpatham	1
Sinnatamby	1
Narganardar	1
David	1
Christian	1
Canapady	1
Joseph	1
Itatamby	1
Nagamootoo	1
Appooooty	1
Anderasoo	1
Vathivanum	1
Pooder	1
Super	1
Appasamy	1
Nanny	1
Marrimootoo	1
Valoo	1
Vedavanum	1
Valoo	1
Valaiden	1

TILLIPALLY.

Rev. A. H. Fletcher	2
Joshua	1
A. Candan	1
David	1
Casinathan	1
Nicodemus	1
C. Cander	1
Samuel	1
Daniel	1
Timothy	1
P. Tambiahpully	1
Mathew	1
Yanamootoo	1
Nelacooty	1
Jacob	1
Mr. W. S. Ropes	1
Mr. Thomas Suell	1
Mr. M. Welch	1
Mr. N. W. Taylor	1
Mr. C. Kingsbury	1
Mr. S. Austin	1
Mr. W. Hall	1
Mr. John Adams	1
Mr. S. Town	1
Mr. H. Lord	1
Mr. J. Champlain	1
C. Yanamootoo	1

BATTICOTTA.

Mr. W. Volk	13
Rev. H. R. Hoisington	1
Rev. E. P. Hastings	1
Mrs. M. R. Aphorp	1
Rev. W. W. Howland	41

POINT PEDRO.

Rev. J. E. S. Williams	3
Geo. Brook, Esq.	1
Mr. W. Claaz	1
Mr. J. White	1
Mr. J. Sooper	1
Mr. V. Canapathipulle	1
Mr. S. Veramootoo	1
Mr. S. Sedemparanader	1
Mr. G. H. Hallock	1

VARANY.

Mr. John B. Lawrence	5
----------------------	---

VALVETTY.

Rev. E. Cope	29
--------------	----

MOOLATIVE.

J. L. Flanderka, Esq.	1
-----------------------	---

TRINCOMALIE.

Rev. J. Walton	10
----------------	----

CALPENTY.

J. Casie Chitty, Esq.	1
Mr. D. B. Paulickpully	1

COLOMBO.

William Ferguson, Esq.	1
A. M. Ferguson, Esq.	1
Mr. T. Savarimootoo	1
Mr. Sinnatamby	1

OOTACAMUND.

Rev. Dr. B. Schmid	4
--------------------	---

PANDITERIPO.

Rev. J. C. Smith	2
Mr. A. Lovell	1
Mr. D. S. Ickney	1
Mr. G. Boardman	1
Mr. J. Clay	1
D. Gautier	1
Mr. W. Ladd	1
Samuel	1
Appacooty	1
Mr. David, M'Gee	1
Mr. T. P. Hunt	1
Mr. J. Black	1
Cartigasan	1
Mr. Amelia. Coleman	1
Eng. Schools	6

FRANQUEBAR.

Mr. G. W. Coe	11
---------------	----

DINDIGAL.

Rev. G. Rendall	3
-----------------	---

TINNEVELLY.

Rev. G. W. Pope	12
-----------------	----

KANDY.

W. Ferguson, Esq.	1
Mackensie Skeize Esq.	1

U. S. A.

N. Ward, Esq.	1 copy
Mrs. Whitelsey	1
Rev. D. Poor	1

NAMES OF SUBSCRIBERS FOR 1848.

JAFFNA.

Rev. E. J. Robinson	1 copy	S. Mod Savarimootoo	1
P. F. Flanderka, Esq.	1	Modiar.	1
F. Gray, Esq.	1	Mr. A. Soopramaniar	1
J. G. Gratian, Esq.	1	Mr. P. Joseph	1
M. J. Lemarchand, Esq.	1	P. A Dyke, Esq.	1